

Au apărut

Alexandre Dumas

Războiul femeilor vol 1/2

Războiul femeilor vol 2/2

Cavalerul D'Harmental vol 1/2

Cavalerul D'Harmental vol 2/2

Sfinxul Roșu vol 1/3

Sfinxul Roșu vol 2/3

Sfinxul Roșu vol 3/3

Laleaua neagră

Cavalerul reginei vol 1/2

Cavalerul reginei vol 2/2

Regina Margot vol 1/3

Regina Margot vol 2/3

Regina Margot vol 3/3

Colierul reginei vol 1/3

Colierul reginei vol 2/3

Colierul reginei vol 3/3

Călăul din Paris vol 1/4

Călăul din Paris vol 2/4

Călăul din Paris vol 3/4

Alexandre Dumas

pe nescris, că era bătrân,
dețineva și o putere incomparabilă, și era cunoscut
în fricașă îndosat de figura ei nevinovată.
criticul pentru "Romancierul" era proaspăt. Când se dădea
căciuza la mărturie, se spunea:
"Cum, în zilele în diuin spuse case, e posibil ca Dumnezeu să
nu să aibă de poeleguri?"

Călăul din Paris

vol 4

Autor: Alexandre Dumas
Titlu original: Le drame de 93
Titlu: Călăul din Paris 4/4
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-756-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMAS, ALEXANDRE

Călăul din Paris / Alexandre Dumas. - București : Dexon, 2018

4 vol.

ISBN 978-973-701-764-2

Vol. 4. - 2018. - ISBN 978-973-701-756-7

821.133.1

Capitolul 175 Sosirea în închisoare

Soarta nefericitei Lili era hotărâtă.

La drept vorbind ar fi putut fi condamnată la moarte, și era o fericire că jurații fuseseră înduioși de figura ei nevinovată.

Dar oricum pentru Enric pedeapsa era groaznică. Când se despărții de logodnica lui se simți zdrobit.

— Cum, își zicea în drum spre casă, e posibil ca Dumnezeu să permită o astfel de nelegiuire?

Dar o singură privire aruncată pe stradă îi arăta că în Franța erau acum posibile lucruri mult mai grave.

Orfelia află cu groază de condamnarea lui Lili. Sora Călăului îl cuprinse cu dragoste căutând să-l mângâie.

— Mulțumește lui Dumnezeu că cel puțin s-a înlăturat de pe capul lui Lili o condamnare la eşafod! murmură sora Călăului. Putea spera că nevinovăția ei va fi dovedită cumva.

Enric râse cu amărăciune. Își respinse sora aproape cu violență.

— Aș vrea să am credința ta copilărească, zise el o voce dură, dar în pieptul meu totul e pustiu și rece! Ah, dragă soră. Multe nedreptăți se fac acum în frumoasa Franță. Străzile sunt pline de sânge nevinovat, cum vrei ca cerul să protejeze o sărmană fată?

Orfelia îl îmbrățișă din nou.

— Nu te îndoii de puterea cerului, frate! murmură Tânăra, te-a protejat deja de multe ori în mod minunat.

— Nu, nu! o intrerupse Călăul, smulgându-se bland din brațele ei și ridicând capul cu mândrie, cu hotărâre. Va trebui de astă-dată să o ajut eu singur pe Lili, zise el. Să aflu în ce închisoare este. Probabil că va fi dusă în provincie unde închisorile nu sunt aşa de pline, și apoi, apoi...

Se întrerupse gânditor. Fruntea i se încrețî. Ochii îi străluciră.

Orfelia îl privi neliniștită.

— Enric, ce vrei să faci? bâigui Tânăra, gândește-te că ești singurul meu sprijin pe lume. Nu te arunca din nou în primejdie; Promite-mi, Enric! Dumnezeule, de câte ori a trebuit să tremur pentru viața ta.

Enric o privi mișcat.

— Dragă soră, știu bine că ţi-am făcut multe supărări, murmură Călăul sărutând-o pe frunte. Dar fii liniștită, încă nu știu nici eu ce-am

să fac pentru salvarea lui Lili. Înădă ce voi afla unde au dus-o pe îți voi spune. Mă voi sfătu cu tine ce să fac. Știu că o iubești pe Lili tot atât cât o iubesc și eu.

Fața Orfeliei se însenină și surâse fratei ei.

Călăoul deveni pentru o perioadă de timp taciturn.

La câteva zile după condamnare, Lili Miranda fusese transportată din Paris într-o altă închisoare împreună. Clădirea de pe vârful unui munte în care fusese dusă Lili nu era propriu-zis o închisoare. Chiar și în provincie închisorile erau pline de condamnați politici.

Fosta mânăstire a Câmpului Sfânt era un castel medieval care se ridica pe vârful unui munte. De la începutul revoluției, mânăstirea fusese părăsită de către călugărițele din ordinul Sfântului Vincențiu. Mânăstirea era foarte izolată și nu putuse fi aranjată pentru primirea condamnaților politici. De aceea acolo erau nebuni și femei osândite pentru crime.

Lili Miranda ajunse la mânăstire într-o seară frumoasă de mai. Pe timpul călătoriei Lili stătuse retrasă. Mulțumită lui Enric care avea mare influență asupra funcționarilor, Lili fusese tot timpul bine tratată de aceștia. Pe când ceilalți prizonieri erau legați cu lanțuri unii de alții, Lili umblase liberă printre gardieni. Tânără căpătase chiar și un pat mai bun decât celelalte tovarășe ale ei.

La intrarea în mânăstire Lili se despărți plină de recunoștință de paznicii ei.

Directorul închisorii îi primi pe prizonieri. Lili îl privi neliniștită pe bărbatul care trebuia să-i hotărască soarta. Era un bărbat în vîrstă cu o față serioasă, dar blândă. Întrebă pe fiecare prizonieră cum se numește și pentru ce a fost pedepsită. Apoi femeile au fost predate paznicilor, care așteptau în curte, și duse fiecare la locul ei.

Când directorul se apropi de Lili, gardianul care însoțise cortegiul, îi predă acestuia o scrisoare. Directorul o deschise și o citi cu atenție. Apoi o privi pe Lili clătinând capul gânditor.

— Apropie-te copilă! zie directorul. Se scrie aici că ai jurat că ești nevinovată. Am cunoștință de ceea ce s-a petrecut la operă. Am fost atunci la bal și am luat parte la serbare.

Lili se apropii de el roșind. Coborâse privirea, dar ținuta mândră arăta că și condamnată, ea se simțea totuși nevinovată.

— Ei bine, nu vreau să mi te spovedești mie, zise directorul după o scurtă tacere. În orice caz ești condamnată și-ți vei ispăși pedeapsa.

— Aș putea să-ți fac o rugămintă? murmură Lili.

— Vorbește fără sfială, ce este? zise directorul.

— Ah, fii milos cu mine, nu mă lăsa împreună cu acele femei, murmură Lili. Sunt altfel decât ele.

— Oricum intenția mea nu era să te trimit în secția femeiască, zise funcționarul. Cum știi, avem aici de ani de zile mulți nebuni. Aceștia au nevoie de îngrijitoare blânde și energice. Ei bine una din îngrijitoarele noastre a murit. Vrei să iei acest post?

Ochii lui Lili străluciră de bucurie.

— Ah, cât îți sunt de recunoscătoare, nicio muncă nu va fi prea grea pentru mine. De dimineață până seara voi lucra neobosită.

Directorul o privi cu bunăvoieță.

— Ei bine, cred că noi doi o să ne înțelegem bine, zise funcționarul. Va să zică, de mâine îți iei slujba în primire. Nevastă-mea te va introduce. Oricum vei locui în casa noastră. În orele libere o vei ajuta în gospodărie pe nevasta mea.

— Cu placere, cu placere, șopti Lili care abia putea înțelege această neașteptată întorsătură fericită în soarta ei.

Directorul îi făcu semn să-l urmeze. Trecuță printr-un sir de coridoare până au ajuns în interiorul mânăstirii.

Era deja seară. Directorul deschise o ușă Lili intră într-o grădină îngrijită, care-i aminti de casa și grădina de acasă unde petrecuse atâtea ceasuri fericite.

Capitolul 176

O nouă casă părintească

Lili era aşa de emoționată încât își acoperi fața mâinile și începu să plângă încret.

Directorul bănuia pricina acestei emoții. Înhise poarta, o luă de mâna și o duse prin grădină. Dincolo de grădină era o casă mare și frumoasă.

— Acolo este casa mea, acolo vei locui, Lili Miranda zise directorul blând.

Lili credea că visează. Urcă scările și se pomeni într-o cameră mare și bine luminată în care se jucau niște copii. O femeie înaltă cu o față prietenoasă le ieși în întâmpinare.

Lili auzi ca prin vis explicatiile pe care bătrânelul le dădu nevestei sale. Apoi se simți apucată de mâini și silită să privească în ochii bunei femei. Nu se mai putu stăpâni și începu să plângă. I se păru că nu mai era prizonieră și că-și găsise o nouă casă părintească.

8 Bărbatul meu mi-a povestit totul, zise femeia. Nici eu, copila mea, nu vreau să te spovedești, am văzut în ochii tăi albaștri și limpezi că ești nevinovată. Dacă vrei să mă ajuci o să-ți fiu recunoscătoare. De altfel mâine îți voi arăta ce trebuie să faci.

— Îți mulțumesc de o mie de ori, suspină Tânără. Eram aşa de nenorocită și acum sunt ca în rai. Ah Doamne! E mai mult decât am meritat!

Seara trecu repede.

Lili mâncă cu copiii. Se simțea fericită. Abia după ce copiii se culcaseră și Lili îi ajutase să se dezbrace, fu dusă de nevasta directorului în camera ei.

Camera era mică, dar curată. Directoarea plecă să încuiuie ușa. Lili era liberă, nu prizonieră. Cât de fericită o făcea acest sentiment. Înghenunchie în fața icoanei și se rugă mult timp.

Capitolul 177

Vaporul aerian

Lili își începu munca.

Bunăvoieța directorului și a nevestei sale, față de ea părea nemăsurată. Din ce în ce mai mult aceștia căpătaseră convingerea că Lili era nevinovată. Nevesta directorului o trata ca pe o fiică a ei.

Lili se interesa mult și de nebunii pe care îi avea sub supraveghere. Mai toți erau inofensivi. Ea trebuia să curețe celulele, să le aducă apă și mâncare. Într-un cuvânt, toată ziua avea de lucru. În scurt timp căpătase o adevărată simpatie pentru unii dintre nebuni și căuta să le îmbunătățească soarta.

În special un bătrân, care i se părea lui Lili un sfânt din legendă, avea toată simpatia ei. Bătrânul avea barba și părul alb, niște ochi vioi care nu părea deloc că ar fi nebun. Avea o voce foarte simpatică și totdeauna când cerea căte ceva era de o poliție ieșită din comun.

Montgolfier, aşa se numea bătrânul, părea a se fi atașat și el foarte tare de Lili.

Lili îi povesti directoarei despre nebunii pe care-i avea în îngrijire.

— Da, bătrânul Montgolfier este un om foarte de treabă și inofensiv după câte îmi dau eu seama, zise femeia. E închis deja de foarte mult timp. Se zice că a plăcuit odinioară curtea regală cu niște descoperirii pe care vroia să le experimenteze numai de către. Din acest motiv a fost închis în casa de nebuni. Acum ar fi o cruzime să i se redea libertatea

care oricum nu-i mai poate servi la nimic! De aceea bărbatul meu să gândit că e mai bine să-și sfăršească zilele aici fără griji.

După aceste detalii, interesul lui Lili pentru bătrân crescă și mai mult. Chiar de a doua zi, Lili cercetă cu foarte mare atenție camera bătrânlui.

Montgolfier observă curiozitatea tinerei și-i făcu semn să se apropie.

— Așa, dragă, te interesează ce vezi pe aici?

Bătrânul arătă spre o masă mare pe care erau bucăți de mătase, greutăți și alte lucruri.

— Ce sunt toate astea? întrebă Tânără.

Bătrânul luă o față misterioasă și se aplecă la urechea fetei.

— Din astea o să iasă o mașină de zburat, zise Montgolfier. Lili privi mirată și-l întrebă uimită.

— O mașină de zburat? O mașină cu care vor zbura oamenii?

Bătrânul afirmă dând din cap.

— Desigur, zise el. N-ai auzit că în timpuri străvechi a existat un giuvaergiu care și-a făcut aripi?

— Ah, ce spui? zise Lili privindu-l uimită pe bătrânul care nu arăta deloc a fi maniac. A fost în vechime un bărbat care știa să zboare?

Montgolfier clătină misterios din cap.

— Da, acel meșter și-a făcut aripi pentru el și pentru fiul său, și le-a lipit cu ceară. Apoi s-au ridicat în aer. Însă fiul a zburat prea aproape de soare, ceară s-a topit și nenorocitul a căzut frângându-și oasele.

— Ah, îngrozitor! strigă Lili. Și dumneata vrei să faci o mașină de zburat? Dar nu văd ceară, văd numai mătase, sfuri, sârme...

— St! Nu vorbi așa de tare, nu-mi trăda secretul! murmură Montgolfier misterios.

El o luă de mâna pe Lili și-i arătă toate lucrurile de pe masă.

— Sunt aproape de întări! murmură Montgolfier. Vezi tu, mai puțin de o viață omenească mi-a trebuit să pregătesc toate astea.

Suspină adânc.

— Mult timp înainte ca tu să te fi născut, aveam deja planul gata în minte. Din nefericire m-am adresat curții regale cerând mijloace pentru a-mi pune planul în aplicare. Dar nu m-au înțeles și m-au închis în casa de nebuni. Nu totdeauna am dus-o așa de bine ca aici, adăugă el cu durere. M-au închis într-o celulă umedă, întunecoasă, sinistră, în care am petrecut ani de zile. Și astă pentru că am vrut să fac un bine omenirii.

Bătrânul se liniști după câteva minute. Se dăduse cățiva pași înapoi. Sa fi avut dreptate lumea să zică de bătrân că e nebun?

— Nu trebuie să te temi de mine, dragă copilă, urmă ghicind

gândurile lui Lili. Au vrut să credă că sunt nebun, dar nu sunt. Cu stâruința unei furnici, an cu an am căutat să-mi ajung scopul pe care-l aveam în minte. Vroiam să fac o mașină de zburat și e aproape gata. Dar nu semănă cu aripile păsărilor, ci are un balon de mătase plin cu aer. Dedesubt va fi vas cu frânghii un fel de barcă în care vor sta oamenii, care astfel vor putea călători prin aer.

— Și o astfel de mașină vrei să construiești din toate astea?

întrebă fata arătând lucrurile de pe masă.

— Nu te îndoii, zise el deodată aproape amenințător. N-am trăit toată viața în zadăr. Nu sunt nebun, deși de multe ori aş fi putut înebuni când aproape de întă fiind, a trebuit să încetez din pricina lipsei de mijloace.

Fața bătrânlui trăda un entuziasm indescriptibil.

— Uite dragă, tot ce vezi aici pe masă a trebuit să cumpăr făcând economii.

— Dumnezeule, ce spui?! strigă Lili privindu-l uimită și plină de admirare.

Un suris mândru se arată pe fața bătrânlui care-și netezi barba albă.

— Da copilă, zise apoi Montgolfier ridicând capul cu mândrie, pot spune că douăzeci și cinci de ani am flămânzit pentru a ajunge la scop.

— Cum te compătimesc! strigă Lili apucându-i mâna.

— N-ai nevoie să mă compătimești copilă, n-am nevoie de milă. Oare nu e ceva frumos să-ți jertfești viața pentru binele omenirii? Dacă voi reuși să-mi realizez descoperirea, se va face o adevărată revoluție în mijloacele de comunicație ale lumii. Poate că acum când a venit o nouă eră, descoperirea mea va fi primită mai bine...

— Da, dar nu pot pricepe cum ai să faci din toate astea...

— Așa-i că nu mă trădezi? murmură el. E aproape gata. În curte, unde ne plimbăm, am văzut o albie mare care seamănă cu o barcă. Afară de asta știu cum să-mi umplu balonul și intr-o bună dimineață mă vei vedea pornind prin aer.

Lili nu știa dacă trebuia să râdă sau să fie uimită.

— Așa va să zică, asta ai de gând! Ei bine, când o fi și-o fi, să mă iei și pe mine!

— Desigur, cu placere! zise Montgolfier. Tu mi-ai devenit îndată simpatică, fiindcă nu te purtai cu mine urât cum s-au purtat celealte îngrijitoare. O presimțire îmi spune că-ți voi putea fi de folos.

Lili nu mai avea timp să stea de vorbă cu simpaticul bătrân. Avea încă foarte mult de lucru. Montgolfier însă se apropie iar de masă și își continuă lucrul.

Capitolul 178

Ordinul Ministrului de justiție

Fericirea lui Lili ar fi fost completă dacă ar fi primit ceva știri de la Enric sau de la sora lui.

Dar nu primea nimic. Nu știa că nici una din scrisorile pe care le trimetea Călăului nu ajungeau până la el. Influența lui Danton era enormă și nimeni nu îndrăznea să se opună poruncilor lui.

Danton promisese prințesei Adella de Barry, să-l piardă pe Sanson. De aceea poruncise să i se raporteze tot ce făcea Călăul și ca orice scrisori ale lui Sanson sau adresate lui, să-i fie aduse.

Enric n-avea idee de această poruncă. Drept urmare cu cât treceau săptămânilor fără vești de la cei dragi, cu atât Lili devinea mai tristă fără ca bunătatea protectorilor ei să poată măngâia. Era tot mai mult cuprinsă de dorul de acasă. Obrajii îi deveniră mai palizi, mai transparenti, privirea devenise stinsă.

Bătrânlul Montgolfier care devenise foarte bun prieten cu ea, căuta în zadar să-o înveselească.

— Ah, mie nu-mi lipsește nimic, răspundeau Lili la întrebările bătrânlui, sau mai bine, mie-mi lipsește libertatea. Sunt ca o pasăre și nu mă pot aclimatiza. Inima mea va apartine în veci, celor de care cine știe pentru cătă vreme voi fi despărțită.

Lili nu îndrăznea să întrebe pe director despre Enric. Auzea totdeauna cu groază cum puternicii de ieri trebuiau să meargă âzii la eșafod. Era foarte cu puțință ca Enric, care cu trista lui slujbă care pusese capăt la atâtea vieți, să trebuiască să meargă în curând el însuși la eșafod.

Deseori Lili se scula din somn plângând. Era chinuită de visuri groaznice în care vedea capul iubitului sub cuțitul ghilotinei.

Ah, dacă ar fi căpătat veste de la Enric! Nu înțelegea de ce nu-i scria, sau nu venea. O uitase oare? Nu știa că scrisorile ei pline de dragoste erau citite de privirea rece a lui Danton și apoi aruncate la coș.

De ceva vreme, lui Lili începu să-i pară că fețele protectorilor ei deveniră mai sumbre. Din Paris soseau scrisori sigilate. Atunci, directorul devinea mai sumbru și se uita cu o față mișcată la Tânără fără a spune un cuvânt. Ceasuri întregi, se sfătuia în secret cu nevastă-sa și când ieșea din cameră păreau a fi plâns mult.

Ce se întâmplase?

Lili nu putea bănuia ce hotărâri se luau atunci în Paris. Din ce în ce mai mult era nevoie de închisori pentru condamnați politici. Directorul

era în corespondență cu ministrul de justiție, Danton. Care îi cerea nici mai mult, nici mai puțin decât să facă loc cu orice preț, pentru mai mulți condamnați.

Într-o seară, după ce Lili culcase copiii, veni o nouă scrisoare sigilată de la ministrul de justiție. Directorul stătea tocmai la masă cu nevastă-sa.

Lili aduse o lampă.

Abia citi câteva rânduri din scrisoare și directorul trase un strigăt de spaimă.

— Groaznic, groaznic! strigă el. Patria noastră a devenit o peșteră de bandiți. Sărmani prizonieri, ce vor deveni!

Când citi și directoarea scrisoarea, strigă și ea.

— Îngrozitor! Cum poate îndrăzni acest monstru de Danton!

— Îndrăznește și mai mult! spuse directorul bătând din picior. Uite ce scrie: „Deoarece trebuie făcut loc numai decât în închisoare și fiindcă directorii nu mai știu ce să facă cu prizonierii, îți comunic prin aceasta, că peste câteva zile voi trimite câteva baterii de cavalerie, cu ordinul de a împușca pur și simplu pe condamnați!“

Lili se opri fără voie în prag, tremurând.

Dumnezeule, ce primejdie îi amenință pe toți!

Se putea ca un ministru de justiție să îndrăznească împuște prizonieri fără apărare!

Lili trebui să se țină de ușă pentru a nu se prăbuși.

— Îmi voi face datoria! zise directorul serios. Ce-i drept, e scris să te supui superiorilor. Dumnezeu mi-e martor, am făcut-o cât a fost cu puțință! Dar să fac o astfel de baie de sânge, ar însemna să mă dezonorez pentru totdeauna.

— Dumnezeule, ce vrei să faci? strigă nevastă-sa.

— Am să-mi apăr prizonierii, răspunse demn și mândru directorul. Astfel de nebuni și criminali nu mai pot fi superiorii mei. Mult timp, n-o să domnească ei! Cu timpul vom căștiga totul. Deocamdată, mânăstirea e o adevărată cetate. Nu las soldații să intre, chiar de ar trebui să uzăm de violență.

Nevasta directorului devenise palidă.

— Bărbate, știi că îți primejduiești cu asta viața ta și a noastră? murmură ea cu buzele tremurânde.

— Dragă nevastă! răspunse directorul, îmbrățișând-o cu dragoste, ai accepta ca niște oameni fără apărare să fie omorâți? N-am fi complicit la omoruri mișeștești?

Lili se repezi la director și-i sărută mâna acoperind-o de lacrimi.

— Îți mulțumesc de o mie de ori! zise Tânăra căzând în genunchi.

— Îmi fac numai datoria! zise directorul gânditor. Să dea Dumnezeu să n-ajungă lucrurile atât de departe. Fruntea i se încrețî de grija și privirea prevestea numai lucruri rele.

Capitolul 179 Sfărșitul unui prinț

Măcelul din Paris continua. Mereu alte victime erau duse la eşafod. În aceste zile de teroare urcă eşafodul și o rudă a nefericitei case regale. Ducale de Orleans, tatăl lui Louis Philipp de Orleans, cu care am făcut cunoștință în casa Călăului, urcă eşafodul. În zadar își schimbă numele cu numele simbolic de Egalitate. În zadar fusese laș și votase pentru moartea rudei sale Ludovic al XVI-lea pentru a-și scăpa viață. Guvernările republicii nu iertară rubedenia casei regale și sub un pretext oarecare, fu arestat.

Moartea lui era hotărâtă de mai înainte așa încât Tinville nu-și dădu măcar osteneala să facă un act de acuzație. Louis-Philippe Egalitate se apără în fața justiției, dovedind că acuzația era nefondată. Dar ce foloseau aceste vorbe unui bărbat care era disprețuit de toată lumea și condamnat deja de atotputernicii zilei! Fu condamnat la moarte.

Louis Philippe, care în timpul vieții nu a fost curajos, se purta totuși ca un erou. El se întoarse surâzând către acuzatorul public.

— Deoarece ați hotărât de mai înainte să mă pierdeți, spuse

rece, ar fi trebuit să aduceți cel puțin preteze maiinteligente. Știi bine că nu credeti în aceste crime de care mă acuzați că le-am comis. Mască a ipocriziei, atât vă mai spun dumitale cetăteni Fouquier, oarece mă cunoști așa de bine și totuși mă condamni! De soarta mea e hotărâtă, vă rog cetăteni jurați, să nu mă lăsați să sufăr până mâine, ci să mă trimiteți imediat la eşafod.

Această dorință i-a fost îndeplinită. Prințul împreună cu alți câțiva condamnați, fu trimes imediat la eşafod.

Enric Sansor și tovarășii săi cu greu străbătură prin multimea care înjura și batjocorează pe celebrul condamnat. Prințul stătea impasibil. Oare se căia că îl trădase pe unchiul său? Se temea de moarte, de Dumnezeu?

Nimeni nu putea să-i

Un general bătrân, Laroque, trebuia executat în același timp. Pe drum, acesta îl privise cu scârbă pe Ludovic Philipp. Acum generalul, un partizan entuziasmat al lui Ludovic al XVI-lea, fu chemat la ghilotină de un servitor de justiție.

Larocfue se întoarse cu dispreț către prinț.

— Mor mulțumit, căci trădătorul patriei mele își primește pedeapsa! strigă bătrânul cu voce tare, dar îți mărturisesc excelență, că e foarte umilitor pentru mine să mor pe același eșafod cu dumneata!

O îmbujorare cuprinse obrajii Egalității. Întoarse capul fără a răspunde. Mulțimea izbucnî în strigăte.

— Meștere Sanson, grăbește-te! se auzeau strigătele unora.

Enric urcă scara spre platformă. Peste puțin timp, capul generalului căzu pe eșafod.

Apoi veni rândul Egalității. Printul urcă eșafodul cu un pas sigur, dând din umeri la strigătele mulțimii bestiale. Calfele îi scoaseră fracul și voră să-i scoată și cizmele. Dar Louis Philippe se smulse din mâinile lor. Cu pas sigur se apropi de scândura ghilotinei și se culcă pe ea.

— Numai pierdere de vreme! zise condamnatul cu un surâs ironic. Cizmele mi le puteți scoate și când voi fi mort. Grăbiți-vă pungașilor!

Enric lăsa cu grabă să cadă cuțitul ghilotinei. Era mulțumit de această execuție târzie.

Da, Enric credea că urăște pe nefericitul prinț. Aceasta contribuise destul de mult pentru a face să cadă capul lui Ludovic al XVI-lea.

Ficare faptă își găsește răsplata, se gândeau Enric privind cum calfele aruncau în coș capul printului. Și va veni răzbunarea lui Dumnezeu! Popor Nefericit, cât sânge o să mai verși!

Enric se însărcină.

— Mă tem, murmură cu un surâs amar, că tu nenorocită ghilotină, vei pricinui încă multă întristare, multă nenorocire în Franță!

Capitolul 180

Martirii libertății

A doua zi însă o surpriză dureroasă îl așteaptă la eșafod.

Era condamnat la moarte un nobil intemeietor al libertății, anume Bailly.

Bailly, un savant și un patriot, fusese un luptător curajos pentru revoluție. Se arătase îndrăzneț și sfidase regalitatea, pe atunci în toată puterea ei, pe când guvernantii de acum erau fricoși și lași. Bailly era acela care în adunarea constituантă, în veci memorabilă, din sala de bal luase cuvântul și împreună cu Mirabeau strigase gărzii regale că erau sprijiniți de drepturile poporului și se vor da înapoi numai în fața baionetelor.

Întreaga Franță aplaudase pe acest nobil și dezinteresat republican, însă toată popularitatea lui Bailly dispăruse. Ales la 16 Iulie 1789 primar al Parisului, a acceptat acest post onorific primejdios, mai mult din iubirea pentru patrie, decât din prudență. Avea încredere în simpatiile populare și credea că noua slujbă îi va fi ușoară.

Dar în curând, recunoscă că popularitatea nu-l mai ajuta când începe să joace rolul de conducător. Fapta care l-a făcut urât nu numai de popor ci și de apostolii republicii, era următoarea:

Când adunarea națională hotărî destituirea provizorie a nemorocitului rege Ludovic al XVI-lea, izbucnise o enormă răzvrătire pe străzile Parisului.

Poporul năvălise asupra gărzii elvețiene, credincioasă încă regelui, se ajunsese la mari vărsări de sânge cărora Bailly le puse capăt, trimițând pe gardiștii municipali în ajutorul trupelor regale.

Mulâimea trebui să fugă, lăsând în urmă mulți morți și răniți.

Măsura fusese bună căci a împiedicat anarhia care altfel ar fi izbucnit chiar atunci. Poporul însă nu putea înțelege aceasta.

Din acest motiv Bailly a fost numit Cainul Republicii Franceze, era acuzat în gazete și în întruniri că a vărsat sângele poporului urmând ordinele partidei regaliste.

Fuga lui Bailly din Paris nu l-a salvat. Prin trădători a fost ademenit, prinț și adus în fața tribunalului revoluționar și condamnat la moarte. Trebuia să fie executat chiar pe locul crimei pe care o făptuise. De aceea Călăul, după ce execută pe câțiva tovarăși ai lui Bailly, trebui să transporte eșafodul pe câmpul revoluției.

Trecuse de ora zece când Enric porni într-acolo cu calfele lui.

Fouquier-Tinville alesese locul pentru ridicarea eșafodului. Enric dădu lui Nicolai instrucțiunile. Apoi plecă la Conciergerie pentru a primi noi ordine.

Era pe la amiază. Clopoțele din Paris răsunau, când Călăul ajunse la Conciergerie. O mulțime enormă încconjura încisoarea, strigătele se auzeau până în cele mai îndepărtate celule. Temnicerul, în momentul când Bailly ieși din celula lui pentru a fi predat lui Enric, strigă:

— Domnul Bailly, fostul măcelar al fostului tiran!

În zadar căută să-l înbuneze Enric. Relațiile de prietenie pe care le avusese Călăul cu acești zbiri erau de mult rupte. Cu instinct bestial, aceste brute simțeau că poziția lui Sanson nu era sigură și Călăul de azi, putea deveni mâine o victimă pentru eșafod.

De aceea la observațiile lui Enric, zbirii dădeau din umeri, alții se sileau chiar să brutalizeze și să ironizeze și mai mult pe bătrânul Bailly.